

Arrest

nr. 209 795 van 21 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DOBRIN
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2018 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekende partij op 11 mei 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat D. DOBRIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben, dient op 11 oktober 2017 bij de Belgische ambassade te Kampala (Oeganda) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, A.K.A., die bij beslissing van 30 november 2016 van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg.

Op 26 maart 2018 wordt verzoekster ondervraagd op de Belgische ambassade te Kampala.

Op 10 april 2018 vraagt het bestuur advies aan de procureur des Konings van Antwerpen.

Op 25 april 2018 verleent de procureur des Konings een negatief advies over het afleveren van een visum.

Op 4 mei 2018 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 11/10/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van, A. O. F., geboren op (...)1991, K., van Somalische nationaliteit om de echtgenoot in België, K. A. A., geboren op (...)1989, D., van Somalische nationaliteit te vervoege;
Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 12/12/2012 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Vermits het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Kennis over de familie is ok

Mevrouw werkte als meid bij de tante van meneer

Ze begonnen mekaar te zien sinds 01/01/2011

Ze huwden op 12/12/2012

Ze woonden gedurende 3 jaar samen in een huurhuis in Dinsor

Meneer verliet Somalië op 14/12/2015, dit was ook de laatste keer dat ze mekaar zagen Betrokkenen hebben dagelijks contact met elkaar via WhatsApp

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 10/04/2018 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 25/04/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen.

De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

- Huwelijksakte : het huwelijksattest is niet gedateerd maar een stempel onderaan draagt de datum 15/02/2013. Meneer verklaarde tijdens zijn asielaanvraag dat er geen document werd afgeleverd ter gelegenheid van zijn religieuze huwelijk op 12/12/2012. Vermoedelijk werd het document pas aangemaakt met het oog op de visumaanvraag van mevrouw. Het huwelijksattest werd dus vermoedelijk zoals in bijna alle andere dossiers waarin een Somalisch huwelijksattest werd voorgelegd, laattijdig opgesteld, pas jaren na datum, vaak louter op verklaring van een familielid of na telefonisch contact met de sheikh. Meneer verklaarde tijdens zijn asielaanvraag dat er geen bewijs werd opgemaakt van het religieuze huwelijk. De betrouwbaarheid van dergelijke stukken is dus erg klein.

Buitenlandse Zaken en de consulaten legaliseren geen documenten meer uit Somalië omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de daartoe bevoegde persoon.

- Tegenstrijdige verklaringen over vluchtverhaal meneer: volgens mevrouw werd meneer bedreigd door al-shabaab omdat hij geen voetbal meer mocht spelen. Omdat hij bleef spelen werd hij op 01/07/2015 opgepakt door al-shabaab terwijl hij aan het voetballen was. Op 20/10/2015 ontsnapte hij uit de gevangenis en ging naar het huis van zijn schoonmoeder, verkleed als vrouw. Na 20 dagen gingen meneer en mevrouw met de moeder van meneer naar Mogadishu. Ze zagen elkaar voor het laatst op 14/12/2015 toen meneer met de hulp van zijn nonkel het land verliet. Meneer verklaarde echter dat het na de moord op zijn broer op 01/04/2015 hij op 01/07/2015 naar al-shabaab ging en zei dat hij wraak zou nemen. De volgende dag werd hij onderweg in een voertuig gestopt door al-shabaab en opgesloten in de gevangenis. Op 17/07/2015 werden de gevangenen verplaatst naar een ander dorp. Op 20/10/2015 ontsnapte hij en keerde terug naar zijn geboortedorp Dinsor. Op vraag van het regeringsleger vertelde hij de locatie van al-shabaab, 2 leden van al-shabaab werden vermoord en alle gevangenen werden bevrijd. Op 30/10/2015 pleegde al-shabaab een aanslag op het gezin van de broer van meneer, zijn vrouw en 4 kinderen kwamen hier bij om. Op 10/11/2015 ging hij samen met zijn vrouw en moeder naar Mogadishu. Op 14/12/2015 is hij met de hulp van zijn nonkel vertrokken uit Somalië.

- Onwetendheden meneer kent tijdens de asielaanvraag enkel het geboortjaar van mevrouw, geen precieze geboortedatum

- Geen bewijzen : er werden geen foto's genomen van het huwelijk, volgens mevrouw is dit niet toegelaten door al-shabaab. Meneer werd aangeschreven met de vraag om bewijzen binnen te brengen van de relatie en het huwelijk maar hij maakt enkel een kleurenkopie over de huwelijksakte en een document dat mevrouw asiel heeft aangevraagd in Oeganda, geen bewijzen van de beweerde dagelijkse contacten via WhatsApp.

- Zelfde stramien als in andere dossiers visum gezinshereniging door Somaliërs : de partner verblijft in Kampala waar de visumaanvraag gebeurt; er was geen groot huwelijksfeest, het huwelijk lijkt een formaliteit, ze kunnen geen bewijzen voorleggen van de relatie of het huwelijk; hoewel de partner in België gevlucht is voor al-shabaab heeft de partner in Oeganda geen problemen met al-shabaab, de vluchtreis werd betaald door familie die ze vaak niet moeten terugbetalen of amper contact mee hebben. In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet de schorsing kan vragen van een weigeringsbeslissing en dat dit niet de toekenning van een recht op binnenkomst zou meebrengen. Ondergeschikt werpt de verwerende partij op dat er geen belang is omdat verzoekster niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze excepties te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2.1. Enig middel: schending van artikel 10 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

M.b.t. de motivering van de weigeringsbeslissing

Verzoekster is effectief gehuwd met haar echtgenoot, enige redenen om het huwelijk van verzoekster als een schijnhuwelijk te beschouwen is ongegrond.

De weigeringsbeslissing haalt aan dat het huwelijk van verzoekster slechts een opportuniteit middel was om een verblijfsvoordeel voor de man te bekomen.

Voor alle duidelijkheid, 'de man' werd reeds erkend als vluchteling zodoende zijn verblijf in België is reeds geregeld.

Als ermee bedoeld was om een verblijfsvoordeel voor verzoekster te bekomen, dan wenst verzoekster als volgt te verduidelijken:

Partijen zijn reeds in 2012 gehuwd;

ongeveer 1,5 maand na het huwelijk werd hun huwelijksakte uitgegeven,

- *meneer was gevlucht uit Somalië wegens represailles vanwege al-shabaab;*
- *meneer werd in België erkend als vluchteling;*
- *pas op 11/10/2017 en nadat de verblijfssituatie van meneer heeft verzoekster een visumaanvraag ingediend;*
- *verzoekster heeft nooit tevoren pogingen gedaan om verblijf te bekomen in België dan wel in een ander Europees land.*
- *De erkenning van de echtgenoot van verzoekster als vluchteling is bewijs genoeg van de omstandigheden waardoor het koppel uit elkaar getrokken was;*

Dat meneer de geboorte datum van zijn echtgenote niet kende is niet bijzonder, vooral omdat haar geboorte nooit geregistreerd werd, waardoor zijn uiteindelijk ingeschreven werd als geboren zijnde op 01/01/1991; dit is echter zeer veel voorkomend in Somalië.

Dat mevrouw geen last ondervindt door al-shabaab, hoewel meneer daardoor is moeten vluchten is ook niets bijzonder: de vrouwen worden in het algemeen niet of minder lastig gevallen.

Echter, op het moment meneer gevlucht was heeft al-shabaab verzoekster gecontacteerd met vraag naar haar echtgenoot; verzoekster is vervolgens gevlucht naar Mogadischu, om enige conflicten en gewaar te vermijden.

Het kan aan verzoekster en haar echtgenoot echter niet ten laste genomen worden het feit dat de administratie niet op punt staat en dat de documenten niet ambtshalve afgegeven worden;

het Parket heeft zelf toe in zijn advies dat dit de normale (bijna altijd voorkomende) gang van zaken is;

Het parket faalt echter in zijn bewijs dat desbetreffende documenten echter valse documenten betreffen;

Dat verzoekster echter het bewijs van het huwelijk levert en liet aan het Parket toekomt om het tegendeel te bewijzen.

Verzoekers menen eveneens dat volgens de wetgeving van toepassing op huwelijk alsook volgens reeds bestaande rechtspraak in materie, de bestreden weigeringsbeslissing ongegrond is en aldus tegenspraak met de bedoelde wetgeving en rechtspraak.

De omzendbrief inzake de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het Verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnwettelijke samenwoningen heeft het wettelijke samenwoning van partijen dus wettelijk gekaderd, en dit aldus naar analogie met de wetgeving betreffende het huwelijk.

Door de invoeging van een nieuw. artikel 146bis in het Burgerlijk Wetboek wordt voorzien in een nietigheidsgrond voor schijn-wettelijke huwelijken.

Dit artikel bepaalt uitdrukkelijk dat er:

"... Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, (eigen onderlijning).

Dat de beslissing om een huwelijk niet te erkennen met de nodige omzichtigheid moet worden genomen.

Dat wanneer men zich beroept op het schijnkarakter van het huwelijk, moet men duidelijke bewijzen levensgemeenschap. het vormen van duurzame levensgemeenschap.

Dat zulke duidelijke bewijzen in casu niet voorgebracht zijn.

Dat de wetsbepalingen verder duidelijk stellen:

"...indien de partijen bijvoorbeeld aangeven de intentie te hebben om een duurzame en stabiele partnerrelatie verder te zetten ofte beginnen en deze te formaliseren, kan een combinatie van o.m. volgende factoren een ernstige aanduiding vormen dat een schijnwettelijke samenwoning

- *Partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;*
- *Partijen hebben elkaar vóór de verklaring van wettelijke samenwoning nooit eerder ontmoet;*

- Een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet;
- Een van de partijen weet niet waar de andere werkt;
- Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen,
- Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk;
- Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden;
- Een van de partijen heeft het recht op gezinshereniging door huwelijk of wettelijke samenwoning reeds geopend voor een of meerdere andere personen;
- Een van de partijen heeft reeds een of meer pogingen gedaan om een schijnhuwelijk of een schijnwettelijke samenwoning in België te sluiten;
- Een van de partijen is niet geslaagd in alle wettelijke mogelijkheden om zich in België te vestigen;
- Het optreden van een tussenpersoon;
- Een groot leeftijdsverschil."

In casu kan er geen combinatie van de bovenvermelde factoren aangehaald worden, echter kunnen er geen elementen overgehouden worden in hoofde van verzoekster.

Dat het recht op huwelijk eveneens gegarandeerd wordt door art. 12 EVRM en art. 23 BUPO. Dit recht is geenszins verbonden aan de verblijfsstoestand van de betrokken partijen, zodat de weigering van de erkenning van het huwelijk ook niet hierop mag en kan gebaseerd zijn.

Dat de conclusie van het Parket en vervolgens van de ambtenaar van de burgerlijke Stand dat er minstens een van de partners doelt via het huwelijk om een verblijfsvoordeel uitte krijgen is niet alleen ongegrond (zie supra) maar ook niet bepalend voor een beslissing betreffende de overschrijving van hun wettelijke samenwoning van verzoeksters, zo blijkt het - bij analogie - uit reeds bestaande rechtspraak in materie.

Dat in deze zin de Rechtbank van eerste aanleg te Luik het volgende beslist heeft in een gelijkaardige dossier:

"Het nastreven van een doel dat niets te maken heeft met het huwelijk, beïnvloedt de geldigheid hiervan niet. Het doel om door middel van het huwelijk zijn verblijf te regulariseren en/of de Belgische nationaliteit te verwerven kan gelijktijdig met het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap met een andere persoon worden nagestreefd of er uit voortvloeien. De uitsluiting van het gemeenschappelijk levensproject is het enige criterium voor de veinzing die de weigering van het huwelijk verantwoordt" (Luik, 1ste kamer, 04/10/2005) - eigen onderlijning.

Dat er, met andere woorden (zoals ook in 2012 door de Rechtbank eerste aanleg te Brussel gemotiveerd werd in dossier nr. 11/13491/A, per 09/03/2012) "ook al zou het huwelijk tussen verzoekers voor de heer S. een verblijfsrechtelijk voordeel uitmaken, impliceert dit voordeel op zich niet dat het on een schijnhuwelijk zou gaan."

"De aanwezigheid van een werkelijk voornemen om samen te leven wordt niet aangetast door het bestaan van andere bijkomende beweegredenen" (Luik, 1ste kamer, 04/10/2005).

De hoofdreden van het huwelijk tussen partijen is en blijft het tot stand brengen - en het in stand houden - van een duurzame levensgemeenschap tussen de verzoekster en haar echtgenoot. Dat er op moment van huwelijk nog absoluut geen sprake was van ooit verblijfsrecht te moeten aanvragen in Europa of in België.

Aangezien alle hierboven aangehaalde redenen en elementen, staat er in casu helemaal niet vast dat minstens een van de verzoekers kennelijk niet de bedoeling zou hebben om duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en te houden, integendeel, verzoekers achten het meer dan afdoende bewezen dat verzoekers er alles aan willen doen om een duurzame levensgemeenschap met elkaar uit te bouwen.

De bestreden beslissing is aldus verre van voldoende gemotiveerd, dan wel ongegrond en betreft een echtgenoot. Dat de ambtenaar faalt - zelfs met de verwijzing naar het advies van de Procureur des Konings - in zijn bewijslast dat het huwelijk enkel en alleen een verblijfsrechtelijk doel zou hebben

De rechtbank van eerste aanleg te Brussel, 3- kamer, heeft op haar beurt op 08/05/20109 beslist dat:

"Zelfs indien er twijfel zou bestaan over de werkelijke wil van verzoekers of van een van hen om een duurzame levensgemeenschap te vormen, moet de vrijheid om het huwelijk te voltrekken voorrang krijgen. (eigen onderlijning)

Dat verzoekers nogmaals wensen te benadrukken dat zij volledig ter goeder trouw zijn en dat zij absoluut wensen om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen.

Verzoekers wensen slechts door het leven te kunnen gaan als man en vrouw, zoals samenwonende partners horen te zijn, samen onder datzelfde dak en de dagelijkse blijde en minder blijde momenten met elkaar te kunnen delen.

Verzoekers stellen bijgevolg vast dat de bestreden beslissing schendt op meerdere vlakken de bepalingen van artikel 146bis B.W. in samenhang met artikelen 8 en 12 EVRM en artikel 23 BUPO, wetsbepalingen die wel van openbare orde zijn.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing dd 04/05/2018 schuldig aan een schending van artikel 10 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 2, 3 en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Bijgevolg is dit middel ernstig.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 10 en 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 8 en 12 EVRM ;*
- het motiveringsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn besloten dat het Somalische huwelijk met de referentiepersoon een schijnhuwelijk betreft. De verzoekende partij meent dat niet bewezen is dat het buitenlandse huwelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van een visum gezinshereniging en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verzoekende partij heeft op 11.10.2017 een aanvraag ingediend voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, in de hoedanigheid als echtgenote van een erkende vluchteling.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd evenwel advies gevraagd aan het parket van de procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van het buitenlandse huwelijk.

Uit de stukken van het administratief dossier én de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het parket van de procureur des Konings op 25.04.2018 adviseerde dat het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij een schijnhuwelijk betrof, waarbij werd gewezen op volgende elementen:

- de huwelijksakte werd kennelijk aangemaakt met het oog op de visumaanvraag van de verzoekende partij ;
- de betrouwbaarheid van de huwelijksakte is erg klein ;
- tegenstrijdige verklaringen over het vluchtverhaal van de referentiepersoon : de verzoekende partij vertelde een ander relaas dan de referentiepersoon ter gelegenheid van diens asielaanvraag ;
- de referentiepersoon kent enkel het geboortjaar van de verzoekende partij, doch geen geboortedatum;
- geen bewijzen van het huwelijk, geen bewijzen van de beweerde dagelijkse contacten via WhatsApp ;
- het dossier vertoont opvallende parallellen met andere visumdossiers

Verweerder laat gelden dat in de gegeven omstandigheden allerm minst kennelijk onredelijk werd besloten dat het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij niet kan worden erkend, zodat diende te worden besloten tot de weigering van afgifte van een visum gezinshereniging in functie van de voorgehouden Somalische echtgenoot.

In repliek op de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing haalt de verzoekende partij een aantal elementen aan, dewelke zouden moeten kunnen aantonen dat er sprake is van een oprechte huwelijksrelatie.

Evenwel moet worden opgemerkt dat de bewering, als zouden partijen sedert 2012 gehuwd zijn, volkomen gespeend blijft van enigerlei geloofwaardig bewijsdocument. Dienaangaande herhaalt verweerder dat de voorgelegde huwelijksakte niet-gedateerd is én hoe dan ook weinig betrouwbaar is. Terwijl de verzoekende partij of de referentiepersoon er kennelijk niet in slagen enig bewijs van de huwelijksrelatie voor te leggen.

Verweerder benadrukt dat het ten zeerste opmerkelijk is dat de verzoekende partij en de referentiepersoon als enige bewijs van hun huwelijksband slechts een onbetrouwbare (niet-gedateerde) huwelijksakte kunnen voorleggen. Nochtans moet worden aangenomen dat tevens bewijs van regelmatige contacten zou kunnen worden bijgebracht, doch zulks blijkt niet mogelijk.

Gelet op het tussengekomen advies van het parket van de procureur des Konings én gelet op voormelde elementen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk besloten dat geen visum gezinshereniging op grond van het aangevoerde Somalische huwelijk kon worden afgeleverd aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij meent nog een argument te kunnen putten uit het feit dat geen combinatie van factoren kan worden weerhouden, zoals vermeld in de omzendbrief van 06.09.2013, doch dienaangaande moet worden benadrukt dat de door de verzoekende partij geciteerde opsomming uitsluitend exemplatief is.

Zelfs indien geen combinatie van de in de omzendbrief van 06.09.2013 vermelde indicatoren aanwezig zou zijn, dan nog sluit zulks an sich niet uit dat wordt besloten tot een schijnhuwelijk, indien op grond van het geheel van omstandigheden blijkt dat het huwelijk uitsluitend gericht is op het totstandkomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

Verweerder kan slechts verwijzen naar de deugdelijke motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, waaruit duidelijk blijkt dat allerm minst kennelijk onredelijk werd besloten tot een schijnhuwelijk.

De verzoekende partij beroept zich nog op een schending van artikel 12 EVRM en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna "BUPO-Verdrag"), om de reden dat de weigering van erkenning van het huwelijk niet zou mogen gebaseerd zijn op de verblijfstoestand van de verzoekende partij.

Art. 12 EVRM bepaalt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen."

Art. 23 BUPO-Verdrag luidt als volgt:

- “1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft recht op bescherming door de maatschappij en de Staat.*
- 2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend.*
- 3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.*
- 4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen.”*

In antwoord op de beschouwingen van de verzoekende partij merkt verweerder op dat de voormelde verdragsbepalingen uiteraard slechts strekken tot het garanderen van de beschermenswaardige huwelijksrelatie. Allerminst kunnen 12 EVRM en artikel 23 BUPO-verdrag een vrijbrief vormen voor het afsluiten van een schijnhuwelijk, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat het huwelijk niet zou kunnen worden geweigerd op grond van de vaststelling dat het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel het enige doel is van het voorgenomen huwelijk.

Dienaangaande kan worden gewezen op het feit dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St. nr. 159.485 van 1 juni 2006).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum gezinshereniging (type D).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 10 van de vreemdelingenwet, de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht en artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10 van de vreemdelingenwet omdat overeenkomstig artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek er geen huwelijk is wanneer uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, wat *in casu* het geval is. Een miskenning van het huwelijksinstituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde, zodat geweigerd wordt het huwelijk te erkennen waardoor het niet het recht op gezinshereniging opent en het visum wordt geweigerd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 10, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, 4° van de vreemdelingenwet bestaat niet. In zoverre verzoekster artikel 10, § 1, 4° van de vreemdelingenwet bedoelt, luidt dit artikel als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...).”

Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk gehuwd is met haar echtgenoot en dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoeker uit kritiek op de passages in de bestreden beslissing die overgenomen zijn uit het advies van de procureur des Konings. Verzoekster voegt hieraan toe dat het parket faalt in zijn bewijs dat de documenten valse documenten zijn, verzoekster meent dat zij het bewijs van haar huwelijk levert en dat het aan het parket toekomt om het tegendeel te bewijzen. Verzoekster verwijst naar de omzendbrief van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen. Verzoekster wijst erop dat de beslissing om een huwelijk niet te erkennen met de nodige omzichtigheid moet worden genomen, verzoekster meent dat er geen bewijzen zijn van het schijnkarakter van het huwelijk. Verzoekster meent dat het recht op huwelijk zoals gegarandeerd door artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO-verdrag, niet verbonden is aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen, zodat de weigering van de erkenning van een huwelijk hierop niet mag gebaseerd zijn. Verzoekster meent dat de conclusies van het parket en van de ambtenaar van de burgerlijke stand ongegrond zijn en niet bepalend voor de beslissing betreffende de overschrijving van hun wettelijke samenwoning. Verzoekster verwijst in dit verband naar rechtspraak van burgerlijke rechtbanken. Verzoekster meent dat de verwerende partij, zelfs met verwijzing naar het

advies van de procureur des Konings, faalt in haar bewijslast dat het huwelijk enkel een verblijfsrechtelijk doel zou hebben.

3.3.3. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij komt hiertoe omdat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het huwelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde, in dit verband wordt verwezen naar het negatief advies van de procureur des Konings van 25 april 2018 met betrekking tot de erkenning van een in het buitenland voltrokken huwelijk, de procureur des Konings is van mening dat het om een schijnhuwelijk gaat. De verwerende partij stelt dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde en dat overeenkomstig artikel 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, de openbare orde-exceptie het mogelijk maakt een huwelijk te weigeren te erkennen wanneer deze erkenning tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen.

Artikel 21 van het WIPR luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Elke administratieve overheid kan onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146*bis* (J. ERAUW, *Beginselen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Elke administratieve overheid kan dus, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De Raad merkt op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank.

De Raad kan zich *in casu* niet uitspreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de gemachtigde, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende

is om het gevraagde visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

3.3.4. Verzoekster betwist dat het om een schijnhuwelijk gaat en uit kritiek op de werkwijze van het parket en op het negatief advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van het buitenlands huwelijk, zoals dit wordt weergegeven in de bestreden beslissing.

In de beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 10 van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op voormelde wetsbepaling. Hierbij heeft de verwerende partij concreet aangegeven dat overeenkomstig artikel 27 van het WIPR een buitenlandse authentieke akte wordt erkend, indien haar rechtsgeldigheid kan worden vastgesteld overeenkomstig het toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikelen 18 en 21 van het WIPR. De verwerende partij verwijst hierbij naar artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, waarbij zij aangeeft dat een schijnhuwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde. De verwerende partij schetst de voorliggende situatie, op basis waarvan zij besliste een advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. Het advies van de procureur des Konings van 25 april 2018, die besloot dat verzoeksters huwelijk er duidelijk enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, wordt integraal weergegeven. Op basis van deze gegevens concludeert de verwerende partij, onder verwijzing naar artikel 21 van het WIPR, dat zij het huwelijk in kwestie niet kan erkennen, zodat dit evenmin het recht op gezinshereniging kan openen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster in wezen inhoudelijk betwist dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, dat zij meent dat het advies van de procureur des Konings geen stand houdt en dat de verwerende partij faalt in haar bewijslast.

Met andere woorden betwist verzoekster aldus de vaststelling van de verwerende partij dat er sprake is van een schijnhuwelijk en de daaruit voortvloeiende weigering tot erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk. In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad wordt gevraagd na te gaan of de verwerende partij onterecht de erkenning van het buitenlands huwelijk heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek – wordt vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 199, 249 en 387). Wanneer de verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek – ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). De Raad vermog niet te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Op dit vlak is het middel, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878, RvS 29 september 2010, nr. 207.734; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497; RvS 21 december 2011, nr. 216.971).

Zoals reeds gesteld heeft de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR uitdrukkelijk bepaald dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad dus niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de verwerende partij dat de buitenlandse huwelijksakte niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). De loutere overtuiging van verzoekster dat zij geenszins een discussie voert aangaande een onterechte weigering van erkenning van een authentieke huwelijksakte, is onverzoenbaar met het eigenlijke betoog dat wel degelijk wordt gekenmerkt door een inhoudelijk debat aangaande de oprechtheid van het huwelijk.

3.3.5. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, het advies van de procureur des Konings bevindt zich in het administratief dossier en strookt met wat daarover in de bestreden beslissing wordt vermeld, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.6. Waar verzoekster verwijst naar een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en een weigering tot registratie van een wettelijke samenwoning, wordt opgemerkt dat verzoekster zich nog in het buitenland bevindt en dat de bestreden beslissing een weigering van visum betreft nadat gezinshereniging werd gevraagd in het kader van een huwelijk, zodat deze opmerkingen van verzoekster feitelijke grondslag missen.

3.3.7. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 12 van het EVRM en 23 van het BUPO. Deze artikelen waarborgen het recht om te huwen en een gezin te stichten. De bestreden beslissing houdt geen verbod in voor verzoekster om in het huwelijk te treden. De bestreden beslissing betreft een weigering van een visumaanvraag gezinshereniging, omdat het huwelijk op basis waarvan deze visumaanvraag gebeurde een schijnhuwelijk betreft. Een schending van deze bepalingen wordt niet aangetoond.

3.3.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, vooreerst het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM oordeelt dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

Nu het huwelijk van verzoekster niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van één van de betrokkenen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er *in casu* geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij moest dan ook geen verdere belangenafweging in dit kader verrichten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.9. Waar verzoekster *in fine* van het enig middel nog de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, laat zij na om deze schending van deze bepalingen met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 6 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.10. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET